

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus V. Scena 2

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

Verum, quemnam ego procul adven-
tantem conpitor? Profecto, nisi me ocu-
li fallunt, maritus ipse est meus. Vos fa-
muli atque ancillae, intus recte omnia cu-
rate: & post me sequimini, ut herum ve-
strum, charissimum maritum meum, re-
ducem laeti excipiamus.

Actus V. Scena 2.

DAMON, UXOR DAMONIS, SYRUS
SERVUS, PHILOXENUS & MENEDEMUS,
UXORIS FRATRES: ALEXAN-
DER ET PHILIPPUS
AFFINES.

Iter quidem ad Lares paternos feliciter
confectum est. Sed cum reditum cogi-
to, animi angor. Neq; tamen illum sus-
pendere aut intermittere salva fide pos-
sum. Charum quidem corpus, chara vi-
ta, chara uxor, soboles chara. Sed non mi-
nus mihi charus est amicus tam fidelis, ut
mea causa nervo etiam cervicem praebe-
at. Egone illum negligam? egone dese-
ram illum, qui me oculis ac vita sua chari-
orem

orem habuit ? Fidem itaque servabo
intemeratam : Et uxorem meam ac li-
beros moriens Diis commendabo , &
bonorum virorum tutelæ. Sed en ipsa
procedit mihi obviam , de qua loquor.
Credo , quod animus adventum ipsi me-
um præfagiverit.

Salve, uxor optatissima. Quid fit, quid
agitur ? Valeſne cum ſuaviſſimis liberis?
Longa proculdubio vobis fluxerunt atq;
ingrata tempora, quæ hucusq; reditum ad
vos meum ſunt morata ?

UXOR. Diis pol habeo gratiam, mi Vir,
qui te incolumem , ad nos reduxerunt.
Ego cum liberis noſtris ſatis rectè valeo.
Sed quomodo tu interim valuisti, dum à
nobis abſuiſti tam procul ?

DAMON. Res noſtræ non ſatis ex ſen-
tentia ſucceſſerunt. Gauderem equidem,
mea lux, ſi fortunâ magis favente uterer.

UXOR. Quid mali evenit ? die obſecro:

DAMON. Res meæ non ſunt in eo ſta-
tu, quo vellem. Itaq; ſtatim per ſervulum
propinquos tuos accerſi jube. Illis epim
præſentibus narrabo omnia.

UXOR.

UXOR. Heu mihi, optime conjunx,
quam tristem apportas nuncium! Abitu
ocyus Syre, & fratres atq; affines meos
ora, ne venire ad me cunctentur. Mari-
tum enim meum ad nos revertisse, qui de
rebus necessariis & gravissimis sermones
cum illis conferre cupiat.

SYRUS. Memor ero officii mei, & eos
dicto citius adducam. Sed videone illos
ipso? Herus meus redux salvere vos ju-
bet, utq; illico domum suam mecum ve-
niatis, rogat. Ardua enim negotia sibi
ait vobiscum tractanda esse.

PHILOXENUS. De felici adventu gra-
tulamur ipsi: atq; è vestigio te sequemur.
Quid narrat, quaeso? salvane sunt omnia?

SYRUS. Non hercle otium fuit mihi
sciscitandi, cum properè juberet. Hera ut
vos accersem. Ipsi rem omnem co-
nosceris, simulatq; in aedes introjeritis. Hera
factum est, quod imperasti. Jam enim hic
aderunt, quos vocari jussisti.

MENEDEMUS. Magno me hercule
audiendi desiderio teneor, quid in exte-
ris regionibus factum sit affine nostro.

PHILOXENUS. Salvum te advenisse gau-
demus,

demus, Affinis desideratissime. Nam vix
quicquam spei de reditu tuo nobis fuit re-
liquum.

MENEDEM. Quid tu tristis es, Damon?
Nunquid iter non latis ex voto confeci-
sti? Ne quaeso nos cala. Nam aut conso-
lando, aut consilio, aut re ipsa pro virili te
adjuverimus. Edissere modo, quae sit cau-
sa aegritudinis.

DAMON. Vestram, optimi affines ac
necessarij, benevolentiam inde perspicio,
quòd ad preces meas statim nos accesserit-
is. Itaq; scire vos velim, quòd eruditio
mea ad magnos honores in aula Dionysij
Siciliae Regis me evexerit. Nam is & cõsi-
liarium suum me delegit, & ardua secre-
taq; negotia mihi commisit, & inter pri-
mos aulae suae familiares numeravit. Quae
res malè (ut suspicor) habuit ceteros, qui
non perinde eminebant dignitate, neque
Regis florebant gratia. Itaq; non quie-
verunt, donec falsis delationibus animum
Regis à me alienarunt, adeò quidem, ut
Rex me in carcerem conjectum suppli-
cio mox affici jussisset: nisi quidam auli-
corum vix magnis tandem precibus im-

I

petras-

petrasset à rege, ut ad res meas ordinandas domum me dimitteret: hac quidem lege, ut constituto tempore Syracusas redirem, & interim meo loco amicū quendam tanquam vadem substituerem: qui capitis periculo lueret, nisi ego ad dictum diem adessem. Sed promisi me bona fide rediturum, ac promissis etiam stabo sine dolo ac fraude. A vobis igitur, Affines ac necessarii, peto, ut uxorem, & liberos, & cunctam familiam vobis commendatam esse patiamini.

UXOR. Ah, quid insolens ex te audio, mi vir? Tūne miseram me deserēs? Tūne communem sobolem, parvulam sanè ac tenellam, præsidio tuo destitues? Tūne morti ultrò te objicies? Vestram fidem imploro, fratres atq; affines mei. Cavete per Deos immortales, ne vir meus in hac sententia persistat.

ALEXANDER Aff. Mirari satis non possum, Affinis conjunctissime, quòd conjugem ac liberos tuos amico posthabeas. An id facias ex officio boni viri, liberum cuivis relinquo iudicium.

DAM.

DAMON. Memini ego, quod sit viri boni officium.

PHILOXEN. Idcircone sororis nostrae tibi conciliavimus nuptias, ut ea viduam agens vitam, liberos videret orphanos, atque omni parentis auxilio destitutos? Haecine est fides? Sed meliora de te nobis pollicemur.

PHILIPPUS. Et ego velim te minus in sententia pertinacem esse: sed uxoris & amicorum precibus cedere, neq; admodum sollicitum esse, quid vadē tuo fiat. Tu quod periculum evitaſti, habes cur Diis agas gratias.

DAMON. Aliquid fortasse diceres, mi Affinis, nisi iurejurando me obstrinxissem, fore, ut elapsis viginti dieb⁹ redirem.

UXOR. Ne hic iurisjurandi scrupulus te pungat, marite dulcissime. Satius enim est pejerare, quam & conjugem, & sobolem, & vitam suam in discrimen adducere. Et quamvis sexcenties juraveris: tamen non patiar, non sinam te à nobis segregari.

PHILIP. Cogitandum & hoc tibi est, juramentum vi aut metu expressum

I 2 non

non esse obligatorium. Et si igitur lingua
jurarit: tamen mentem injuratam geris.

DAMON. Atqui non ut talis, sic etiam
juramentis ludendum est. Reperit enim
vindicta nocentem: & qui perjurio sciens
fallit, non ipse tantum, verum etiam
posteri ejus sunt infelices. Si itaq; pejeran-
do vitam meam prorogarem: tum & me
fraus mea vexaret maximè: malæq; cogi-
tationes, & conscientiæ animi terrent:
& verò conjux quoq; mea ac liberi suavissi-
mi, juramenti à me violati pœnas non
effugerent. Quo ore, qua fronte honestos
viros posthac aspicerem, si tantum in me
scelus admittere: amicumq; , in re dubia
fidem suam pro me interponentem per-
fidè inducerem, deciperem, destituerem,
proderem? Præstat, præstat, in quâ, semel
honestè mori, quam vivere diu turpiter.
Itaq; ne mihi auctores estote, ut duas res
sanctissimas violem, Amicitiam ac fidem.

Illud potius facitote, quod cum antea
petii: tum nunc etiam magnoperè à vo-
bis peto: ut fidei & curæ vestræ conjugem
sobolemq; meam habeatis quam comen-
datissimam. Utq; executores sitis ulti-
ma

mae voluntatis meae, quam sciens prudensque
his omnino tabulis comprehendere atque de-
claravi. Ibi omnes possessiones ac facultates
meas, & pecuniam tam numeratam, quam
quam in nominibus, consignatam invenietis.
Aedes praeterea meas urbanas, & praedia
quaedam rustica sciatis nemini esse oppignorata.
Horum itaque omnium bonorum meorum,
uxorem ac liberos meos instituo haeredes.
Vosque, amici & necessarii mei, obsecro
atque obtestor, ut pro fide & religione
vestra, ex commodo eorum, qui vobis
commissi sunt, tutelam geratis. Quod si
filii mei ex pueris excesserint: artibus
liberalibus eos institui, moresque eorum
honeste formari curatote. Quin etiam
uxoris meae charissimae, fororis vestrae
rationem diligenter habetote: & ærumnas
illi pro virili parte sublevatote.

Postremo quoniam tempus discessus,
immò excessus mei instat: gratias vobis
universis & singulis ago pro omnibus
officijs, hactenus mihi praestitis: & vos
deinceps bene valere, ac diu vitae huius
usura frui opto.

MENEDEM. Quandoquidem mi charissime

sime Affinis, stat sententia, ut à nobis digrediaris: I fanè, quò te fides ac jusjurandum tuum vocat. Quanquam vehementer nos illud perturbat, quòd malevolorum machinationibus & calumniis in has arumnas incideris. Speramus tamen, innocentiam tuam tandem à propicio aliquo numine resectum iri, & bonam causam adhuc triumphaturam.

Ad mandata ac postulata tua quod attinet: ne dubita, quin ita tutelam simus administraturi, ut bonorum virorum officium præsticisse meritò judicemur.

Actus V. Scena 3.

DAMON, UXOR, FILIOLUS ET FILIOLA, PHILOXENUS.

Confectis ergo, ut volebam, negotiis domesticis: properè jam iter longinquum ingredi necesse est.

Quamobrem, ô suavissima uxor mea quam ipsa luce chariorem habui, & ut propriam carnem fovi: Et à qua vicissim amatus cultusq; fui, ut par erat: tibi gratiam habeo pro fide conjugali, quovis tempore à te mihi declarata. Teq; majorem